

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1753/2498

นายกังวาน วีระนนท์ โจทก์ นายอรุณ เนตรประภา ที่ 1 กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 28, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 118, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 147, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 158

ย่อ / หลักกฎหมาย

ฟ้องโจทก์กล่าวว่าจำเลยที่ 1 ถูกบังคับให้มาเบิกความเป็นพยานในคดีที่โจทก์ถูกฟ้องเป็นคดีอาญาเรื่องหนึ่ง แต่จำเลยทั้ง 3 สมคบกันทำรายงานแพทย์เท็จว่าจำเลยที่ 1 ป่วยเป็นโรคบิดท้องร่วงอย่างแรง และจำเลยที่ 1 ทำหนังสือร้องเรียนศาลว่าคนป่วยเป็นโรคท้องร่วงอย่างแรงให้จำเลยที่ 3 นำหนังสือของจำเลยที่ 1 และรายงานแพทย์มาแสดงต่อศาล ฝ่ายจำเลยที่ 3 นำความที่รู้ว่าเป็นเท็จไปร้องเรียนต่อศาลว่าจำเลยที่ 1 ป่วยอยู่ ณ สถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งศาลพร้อมด้วยแพทย์จะไปตรวจพิสูจน์จำเลยที่ 3 กลับนำศาลไปตรวจยังสถานที่อีกแห่งหนึ่งซึ่งเป็นสถานที่คนละแห่งกับที่จำเลยที่ 3 แถลงไว้กับทั้งปรากฏว่าจำเลยที่ 1 หาได้ป่วยและอยู่ที่บ้านหลังนั้นไม่ อันเป็นการประวิงคดีและเจตนาให้โจทก์ถูกถอนประกันทำให้โจทก์และสาธารณชนเสียหาย ตามฟ้องของโจทก์ดังกล่าวนี้ เห็นได้ว่าการกระทำของจำเลยเป็นเรื่องเกี่ยวกับส่วนตัวของจำเลยเองทั้งสิ้น มิได้มีสิ่งหนึ่งประการใดที่กล่าวอ้างหรือเกี่ยวพันถึงตัวโจทก์เลย แม้คำร้องเรียนของจำเลยจะเป็นความเท็จ โจทก์ในฐานะที่เป็นคู่ความมีสิทธิที่จะร้องต่อศาลซึ่งพิจารณาคดีเรื่องนั้นเพื่อขอให้จัดการกับพยานได้ตามวิธีพิจารณาเท่านั้นเพราะเป็นเรื่องอยู่ในดุลพินิจของศาลที่จะจัดการได้เองตลอดจนการที่จะให้เลื่อนสืบพยานคนนั้นหรือไม่ประการใด เมื่อศาลสั่งอนุญาตให้เลื่อนการพิจารณาต่อไปก็เป็นเรื่องของศาล โจทก์จะนำคดีมาฟ้องร้องดังเช่นคดีเรื่องนี้ไม่ได้ เพราะแม้เรื่องจะเป็นจริงตามโจทก์กล่าวจำเลยก็กระทำความผิดต่อศาลโจทก์ไม่ใช่ผู้เสียหายโดยตรงจากการกระทำของจำเลย จึงไม่มีสิทธิฟ้องจำเลยได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องความว่าจำเลยที่ 1 ถูกบังคับตามกฎหมายให้มาเบิกความเป็นพยานในการพิจารณาคดีระหว่างพนักงานอัยการโจทก์ นายกังวานวีระนนท์ จำเลย ตามสำนวนคดีอาญาดำที่ 1561/2497 ที่ศาลอาญาในวันที่ 18 ตุลาคม 2497 ในฐานะที่จำเลยเป็นผู้เสียหายในคดีเรื่องนั้น แต่จำเลยกลับบิดพลิ้วหลีกเลี่ยงไม่มาเบิกความตามนัด ระหว่างวันที่ 16, 17 ตุลาคม 2497 เวลาใดไม่ปรากฏ จำเลยทั้งสามได้สมคบกันก่อเหตุให้เกิดมีขึ้นโดยกระทำความรายงานแพทย์เท็จว่าจำเลยที่ 1 ป่วยด้วยโรคบิดท้องร่วงอย่างแรงซึ่งเป็นเอกสารที่อาจใช้เป็นสักรับพยานในข้อสำคัญแห่งการพิจารณาได้ และจำเลยที่ 1 ได้นำหนังสือเท็จร้องเรียนมายังศาลอาญาว่าตนป่วยเป็นโรคบิดท้องร่วงอย่างแรงแล้วให้จำเลยที่ 3 นำหนังสือของจำเลยที่ 1 และรายงานของแพทย์นั้นมาแสดงต่อศาลอาญาซึ่งความจริงจำเลยที่ 1 มิได้ป่วย ครั้นวันที่ 18 ตุลาคม 2497 เวลากลางวันจำเลยที่ 3 ยังนำความที่รู้แล้วว่าเป็นเท็จไปร้องเรียนต่อศาลอาญาว่าจำเลยที่ 1 ป่วยอยู่ที่บ้านกระทู้มแบน จังหวัดสมุทรสาครในวันนั้นศาลได้ไปตรวจพิสูจน์พร้อมด้วยแพทย์ จำเลยที่ 3 กลับนำศาลไปที่บ้านหมู่ที่ 10 ตำบลบางยาง อำเภอกะทู้มแบนจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งเป็นคนละแห่งกับที่จำเลยที่ 3 แถลงไว้ และปรากฏว่าจำเลยที่ 1 หาได้ป่วยและอยู่ที่บ้านนั้นไม่ การกระทำของจำเลยทั้ง 3 ดังกล่าวนั้นโดย

เจตนาร้ายจะประวิงคดีในรื่องนั้นและให้โจทก์ถูกถอนประกันเสียก่อนตนและพวกจะมาเบิกความเป็นพยาน อาจทำให้โจทก์และสาธารณชนเสียหายได้ เหตุเกิดที่ศาลอาญา จังหวัดพระนคร และตำบลกระทุ่มแบน กับตำบลบางยาง อำเภอกะทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาครขอให้ลงโทษตามกฎหมายอาญา มาตรา 63, 118, 147, 157, 158 เพิ่มเติมกฎหมายอาญา พ.ศ. 2477 (ฉบับที่ 3) มาตรา 3, 4 ศาลอาญาสั่งฟ้องโจทก์ว่าได้ตรวจฟ้องตลอดแล้วเห็นว่าโจทก์ไม่ใช่ผู้เสียหายโดยตรงจากการกระทำของจำเลยตามที่โจทก์บรรยายในฟ้องโจทก์จึงไม่มีอำนาจยื่นฟ้องจำเลย ไม่ประทับฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์เห็นชอบและพิพากษายืน โจทก์ฎีกาต่อมา ศาลฎีกาตรวจสอบสำนวนและประชุมปรึกษาแล้วเห็นว่ากรกระทำของจำเลยดังที่โจทก์ กล่าวมาในฟ้องนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของจำเลยทั้งสิ้น มิได้มีสิ่งหนึ่งประการใดที่กล่าวอ้างหรือเกี่ยวพันถึงตัวโจทก์ ซึ่งเป็นจำเลยอยู่ในคดีรื่องก่อนนั้นเลย แม้คำร้องเรียนของจำเลย (ซึ่งขณะนั้นเป็นพยาน) จะเป็นความเท็จโจทก์ในฐานะที่เป็นคู่ความมีสิทธิที่จะร้องต่อศาลซึ่งพิจารณาคดีรื่องนั้นเพื่อขอให้จัดการกับพยานได้ตามกระบวนการวิธีพิจารณาเท่านั้นเพราะเป็นเรื่องที่อยู่ในดุลยพินิจของศาลที่จะจัดการได้เองตลอดจนการที่จะให้เลื่อนสืบพยานคนนั้นหรือไม่ประการใด เมื่อศาลสั่งอนุญาตให้เลื่อนการพิจารณาต่อไปก็เป็นเรื่องของศาลโจทก์จะนำคดีมาฟ้องร้องดังเช่นคดีรื่องนี้ไม่ได้ เพราะแม้จะเป็นเครื่องจริงตามโจทก์กล่าวจำเลยก็กระทำผิดต่อศาลต่างหาก โจทก์ไม่ใช่ผู้เสียหายโดยตรงจากการกระทำผิดของจำเลยจึงไม่มีสิทธิที่จะฟ้องจำเลยได้ ศาลอุทธรณ์พิพากษาคดีมาชอบแล้ว จึงพิพากษายืนให้ยกฎีกาโจทก์เสีย

องค์คณะ

ดุลยพินิจฎีกา · ประมูล สุวรรณศรี · วิเทศจรรยารักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1753/2498>